

Ο γέρων Ευδόκιμος Αγιοπαυλίτης

[/ Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες](#) / [Άγιον Όρος](#) / [Θαύματα και θαυμαστά γεγονότα](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

Ο γέρο-Ευδόκιμος ο Αγιοπαυλίτης, κατά κόσμον Ευάγγελος Τραυλός, γεννήθηκε το έτος 1910 στο Φανάρι Καρδίτσας. Όταν απολύθηκε από τον Στρατό, είπε να γράψουν στο φύλλο πορείας Δάφνη, και έτσι δεν πήγε στο χωριό του, αλλά ήρθε κατ' ευθείαν για μοναχός. Ήταν να κοινοβιάση αλλού. Στάθμευσε για ένα βράδυ στον Άγιο Πάυλο, του άρεσε η τάξη και έμεινε. Τον κράτησαν. Ήταν εγγράμματος, απόφοιτος Σχολαρχείου. Ο Ηγούμενος τον είχε βοηθό του. Το 1935 έγινε η κουρά του.

Η μητέρα του, οι αδελφές του και ο αδελφός του δεν ήθελαν να γίνη μοναχός. Αυτός, αφότου έγινε μοναχός, ποτέ του δεν πήγε στο χωριό να δη τους συγγενείς του. Και στον κόσμο βγήκε μετά από τριάντα χρόνια, γιατί είχε αιμορραγία ακατάσχετη από την μύτη και ο γιατρός φοβήθηκε μην πεθάνη.

Μία χρονιά έγινε σεισμός και οι πατέρες κοιμόνταν έξω στον πίσω κήπο, στα πεζούλια. Ο γέρο-Ευδόκιμος δεν βγήκε. Κοιμόταν στο κελλί του και όταν τον ρωτούσαν γιατί δεν φοβάται, απαντούσε:

«Εγώ ήρθα για το Μοναστήρι. Άμα θέλει η Παναγία να ρίξει το Μοναστήρι, τι την θέλω την ζωή μου;». Ο ίδιος άναβε τα καντήλια και καθ' όλη την διάρκεια του σεισμού δεν βγήκε από το Μοναστήρι.

Μετάνοιες και νηστείες δεν έκανε πολλές. Με την ευχή ασχολείτο. Δεν ξάπλωσε ποτέ του. Το κελλί του ήταν γεμάτο πράγματα άχρηστα. Το παράθυρο δεν το έκλεινε ποτέ, χειμώνα-καλοκαίρι. Ο μόνος κενός χώρος ήταν ένας διάδρομος από την πόρτα ως το σημείο του κρεβατιού. Κοιμόταν καθιστός και σκεπαζόταν με μία τσέργα. Τον ρωτούσαν γιατί δεν ανάβει φωτιά, και απαντούσε: «Που είναι τα κρύσταλλα; Δεν βλέπω κρύσταλλα για να βάλω φωτιά». Το ίδιο απαντούσε και όταν του έλεγαν να κλείση το παράθυρο.

Είχε πηγαίο χιούμορ, αλλά ποτέ δεν κατέκρινε. Να τον έβριζες με τα χειρότερα λόγια, στεκόταν λίγο σιωπηλός και ύστερα έλεγε: «Καλά, Γέροντα, ευχαριστώ», και έφευγε.

Ήταν αγαπητός σε όλους και ανεξίκακος. Ήταν πάντα πρόθυμος και υπάκουος σε όλους που τον καλούσαν σε διακονία. Να τον έβριζες και μετά να του έλεγες, «πάτερ Ευδόκιμε», έλεγε με διάθεση και προθυμία, «ευλόγησον», σαν να μην είχε συμβή τίποτε.

Κάποτε, όταν συζητούσαν για κάποιο θέμα του Μοναστηριού και είπε και ο γέρο-Ευδόκιμος την γνώμη του, κάποιος συνεργεία διαβολική τον αποπήρε λέγοντάς του:

- Πάψε εσύ, δεν είσαι προϊστάμενος.
- Ευλόγησον, έχεις δίκαιο, είπε και έσκυψε το κεφάλι του.

Τον χειμώνα μετά την τράπεζα πήγαινε κατ' ευθείαν στην εκκλησία. Καθόταν σ' ένα στασίδι, κατέβαζε το κουκούλι να μη φαίνεται, άπλωνε το κομποσχοίνι και έλεγε την ευχή. Τον ρωτούσε ένα καλογέρι: «Τι κάνεις, γέρο-Ευδόκιμε;». Απαντούσε: «Τον πολεμάω. Βλέπεις το κανόνι;», και έδειχνε το τριακοσάρι του.

Τόσα χρόνια στο Μοναστήρι κανείς δεν τον είδε θυμωμένο ποτέ. Είχε το ακατάκριτον και το αγόγγυστον. Είχε επίσης και φυσική ευγένεια. Όταν ήθελε κάτι, έλεγε: «Που είσαι, Γέροντα (και τα νέα καλογέρια έτσι τα αποκαλούσε), αν μ' αγαπάς, φέρε μου αυτό». Συνήθως ήταν με το ράσο και το κουκούλι στην πόρτα. Είχε το διακόνημα του πορτάρη και συμβούλευε τους προσκυνητές.

Ήθελαν να τον κάνουν προϊστάμενο, αλλά αυτός για να αποφύγη κρυβόταν στην ασβεσταριά. Τρεις μέρες τον έψαχναν. Ο Γέροντας τον παρατήρησε και του είπε να παρουσιασθή στην Σύναξη να πη όχι, αν δεν θέλη. Όταν πήγε και του πρότειναν, είπε: «Ευχαριστώ πολύ, Γέροντα, η Παναγία να πληρώση τον κόπο σας. Έχετε κάτι άλλο;... Ευλογείτε»• και έφυγε. Τον ρωτούσε κάποιος, αν μετάνοιωσε που δεν έγινε προϊστάμενος. «Όχι», απάντησε, «χαίρομαι που δεν φαίνεται η υπογραφή μου σε κάποιο χαρτί».

Συμβουλευόταν τον γέρο-Ιωσήφ τον Ησυχαστή, για τον οποίο έλεγε ότι ήταν άγιος άνθρωπος, και από εκείνον έμαθε την ευχή. Την εξασκούσε όχι συστηματικά, όπως άλλοι, αλλά απλά. Είχε προσπάθεια να λέγη όσο συχνότερα μπορούσε την ευχή.

Συμβούλευε : «Παιδί μου, να λες την ευχή συνέχεια, όχι μόνο στον κανόνα. Αν καμμία φορά κουράζεσαι, να το γυρνάς στον πλάγιο του πρώτου και να την λες λίγο ψαλτά και μετά πάλι νοερώς. Και όταν ανεβαίνης τις σκάλες, να λες σε κάθε σκαλοπάτι, «Κύριε Ιησού Χριστέ, ελέησόν με»».

Όταν γήρασε και τον ανέλαβε ο γηροκόμος, πρώτα του άδειασε το κελλί από τα άχρηστα πράγματα, το τακτοποίησε και έκλεισε το παράθυρο. Όταν τον έφερε στο κελλί του, ο γέρο-Ευδόκιμος ρωτούσε: «Καλά, Γέροντα, στο κελλί μου πότε θα πάω;». Πίστεψε ότι τον είχαν μεταφέρει σε άλλο κελλί. Έλεγε: «Πενήντα χρόνια έχω να ξαπλώσω».

Είχε γηροκομήσει αρκετά γεροντάκια και είχε μαζέψει μία σακκούλα γυαλιά. Του έλεγε ο γηροκόμος του:

– Εσύ βρήκες εμένα τον ταλαίπωρο και σου δίνω ένα ποτήρι νερό. Εμένα άραγε θα με γηροκομήσει κανείς;

Απαντούσε ήρεμα:

– Μην στεναχωριέσαι, Γέροντα, θα σε οικονομήσει ο Θεός, όπως οικονόμησε και μένα. Εφτά γεροντάκια γηροκόμησα και δεν μ' άφησε ο Θεός. Και σένα δεν θα σ' αφήσει.

Ο γηροκόμος θα γινόταν μεγαλόσχημος και του το ανακοίνωσε. Ο γέρο-Ευδόκιμος χάρηκε πάρα πολύ και του ευχήθηκε. Του ζήτησε συμβουλές και του είπε: «Δυό κεφάλαια Καινή Διαθήκη να διαβάζης κάθε μέρα. Δυό κεφάλαια. Μην τ' αφήνης. Να

κάνης την Παράκληση, να λες τους Χαιρετισμούς και το κομποσχοίνι. Θα δουλεύεις την ευχή, ώσπου να ακούσης από μέσα σου την φωνή. Αν δεν την ακούσης, δεν προχώρησες. Όταν θα λες «Κύριε Ιησού Χριστέ», θα ακούς μέσα σου φωνή: «Τι θέλεις;». «Ελέησόν με». Το ζούσε. Επίσης έλεγε: «Ούτε ένα σκαλί να μην ανεβής μέσα στο Μοναστήρι, χωρίς να πης μία ευχή».

Τον αγαπούσαν οι πατέρες και ο Γέροντας και κάθε βράδυ περνούσαν να τον δουν στα τελευταία του. Όταν κουραζόταν, ενώ ήταν σκεπασμένος με την φλοκάτη, έβγαζε το κεφάλι του και έλεγε με απλότητα: «Ο πατήρ Ευδόκιμος τώρα θέλει ησυχία, αν με αγαπάτε...», και πάλι σκεπαζόταν.

Έκανε υπακοή στον γηροκόμο. Τον άφησε για πρώτη φορά να του πλύνει το σώμα του. Ύστερα είπε: «Πενήντα χρόνια είχε να δη νερό το κορμάκι μου». Ποτέ του δεν γόγγυσε και δεν παραπονέθηκε ούτε ποτέ είπε, «αχ, πονώ». Ήταν πάντα εύχαρις και δοξολογούσε τον Θεόν. Έλεγε: «Δόξα σοι ο Θεός. Εμείς όλα τάχουμε. Που να δης στα Νοσοκομεία άλλους χωρίς χέρια και χωρίς πόδια. Εμείς τι έχουμε;».

Τον περιποιόταν ο γηροκόμος και του έλεγε ο γέρο-Ευδόκιμος:

- Η Παναγία να πληρώσει τον κόπο σου. Δόξα σοι, ο Θεός! Όλα καλά, όλα πλούσια. Καλά περνάμε.

- Εδώ καλά περνάμε, γέρο-Ευδόκιμε, εκεί τι θα κάνουμε;

- Και εδώ καλά και εκεί καλύτερα.

- Πως τόχεις τόσο σίγουρο ότι θα σωθούμε;

- Γέροντα, πως να μην τόχω σίγουρο; Εμείς για την σωτηρία μας ήρθαμε εδώ. Πενήντα χρόνια αγωνιζόμαστε. Αν βρω δυσκολία, θα φωνάξω τον Γέροντα, τον άγιο Παύλο: «Γέροντα, μισόν αιώνα σε διακόνησα, τώρα δεν θα με βοηθήσεις;», και ήταν σίγουρος ότι θα εισακουστή. Και έλεγε στο καλογέρι τον γηροκόμο του: «Μην πτοείσαι, Γέροντα. Ο Γέροντάς μας δεν θα μας αφήσει». Πριν καταπέση, πήγαινε που και που στο Νοσοκομείο. Μία φορά τον επισκέφτηκε ο Ηγούμενος και τον ρώτησε:

- Τι κάνεις; Είσαι καλά; Σου λείπει τίποτε;

- Όχι, δόξα τω Θεώ. Μόνο τα πνευματικά. Έκανε λεπτομερή εξομολόγηση και κοινωνούσε κάθε μέρα στα τελευταία του. Την τελευταία ημέρα της ζωής του πριν από την ακολουθία είχε το βλέμμα του προσηλωμένο προς τα πάνω και δεν μιλούσε. Τον ρώτησε ο γηροκόμος, αν βλέπη κάτι, και με το πηγαίο χιούμορ του απάντησε:

- Όχι ακόμα, αργότερα θα σου πω, χωρίς να γυρίσει να τον δη.

- Βάραινες. Μήπως φεύγεις; Τον ξαναρώτησε.

- Όχι, ντε... Θα σου το έλεγα.

- Μήπως να φέρουμε να σε κοινωνήσουμε τώρα;

- Να τελειώσει η Λειτουργία!

Στην δοξολογία πήγε να τον δη. Αισθανόταν χαρά ανεξήγητη, που όλο αυξανόταν, όσο πλησίαζε στο κελλί του. Επικρατούσε σιγή και όταν μπήκε στο κελλί είδε τον γέρο-Ευδόκιμο τελειωμένο. Η ψυχή του είχε πετάξει προς τον ποθούμενο Κύριο και στο πρόσωπό του έμενε ένα πλατύ χαμόγελο. Ήταν μεγάλη Σαρακοστή, Δ Κυριακή των Νηστειών, του αγίου Ιωάννου της Κλίμακος, 16 Μαρτίου του έτους 1987, και ο γέρο-Ευδόκιμος διήνυε το 77ο έτος της ηλικίας του. Το απόγευμα έγινε η κηδεία του. Την ευχή του να έχουμε. Αμήν.

ΠΗΓΗ : ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΣΚΗΤΙΚΗ ΚΑΙ ΗΣΥΧΑΣΤΙΚΗ ΠΑΡΑΔΟΣΗ, ΑΓΙΟΝ ΟΡΟΣ 2011.

Πηγή: tribonio.blogspot.gr